

İnsan Ne ile Yaşar?

Tolstoy'un "**İnsan Ne ile Yaşar**" adlı kitabında, çiftçi Pahom'un hazin ve ibretlik öyküsü yer alır.

Sıradan kendi halinde bir çiftçi olan Pahom, daha zengin bir hayatın hayalini kurmaktadır. Uzak bir yerlerde, cömert bir reisin karşılıksız toprak verdiğini duyunca, daha çok toprak elde etmek için reise gidip talebini iletir.

Gerçekten de Reis herkese istediği kadar toprak veren cömert biridir. Pahom'a "**Sabah güneşin doğuşundan batışına kadar kat ettiğin bütün yerler senin fakat güneş batmadan yeniden başladığın yere dönmen lazım.**" der. "**Yoksa bütün hakkını kaybedersin.**"

Pahom güneşin doğuşuyla beraber başlar yürümeye. Tarlalar, bağlar, bahçeler geçer. Tam geri dönecekken gördüğü sulak bir araziye es geçemez. Şu bağ, bu bahçe derken bakar ki güneşin batmasına az kalmış. Koşar, koşar, ama kesilir takâti. Halsiz adımlarla yürümeye devam ederken, Pahom'un burnundan kanlar damlamaya başlar. Tam başladığı noktaya yaklaşmışken, bir an yığılır yere ve bir daha kalkamaz...

Reis olanları izlemektedir. Çok kereler şahit olduğu olay yeniden vuku bulmuştur. Adamlarına bir mezar kazdırır. Pahom'u bu mezara gömerler.

Reis Pahom'un mezarının başında durur şöyle der: **“Bir insana işte bu kadar toprak yeter!”**

Mütemadiyen biriktirmek istiyoruz. Yiyemeyeceğimiz kadar erzak, giyemeyeceğimiz kadar kıyafet, kullanamayacağımız kadar eşya, oturamayacağımız kadar ev... Gözlerimiz midelerimizden, arzularımız ihtiyaçlarımızdan daha büyük...

Ve insan yaşlandıkça besler, gençleştirir arzularını. Biriktirdikçe hayata olan bağlarını artırır. Öyle bağlanır ki hayata, bir gün bu diyardan göçüp gideceği fikri zamanla yitip gider aklından...

Tüketmeye de çok meraklıdır insan. Biriktirdiği paranın, eşyanın, malın-mülkün yanında zaman tüketir, söz tüketir...

Benlik biriktirirken, benliğini tüketir...

Sofraya koyabildiğimiz bir bardak çayın, zeytine, ekmeğe ulaşabilmenin bir zenginlik olduğunu ne zaman fark edeceğiz?

Doldurabildiği bir cüzdanı olmasa da, bir evi muhabbetle, kanaatle dolduran bir kadının, akşamları evine gelen, ekmek getiren, eline sağlık diyen bir erkeğin, zenginlik olduğunu ne zaman anlayacağız?

Gören bir gözü, tutan bir eli, yürüyen bir ayağı satın alamayacak ve kaybedince tekrar sahip olamayacak kadar aslında fakiriz hepimiz...

Alıntıdır